

זאת, לשיטת רבי שמעון, אם יחוור האב ויתבע את האונס והמפתחה שישלמו את הממון שכבר התחייבו לו בבית דין, יושבעם על כן, לא יהיה חייב קרבן על כפירתם, היות דרhamנָא פטריה. מדרכיב: "ובחash בעמיהו בפקודון או בתשומת יד", שיש למעט מפסוק זה תשלומי קנס, כי רק תשלומי ממון מזוכים בפסוק. ורבי שמעון ממעט מכאן אפילו ממון שעיקרו קנס.

ובי קאמינא, וזה שאמרתי שממון הוילו לרבי שמעון לאחר העמדה בדיין — הוא רק לעניין להזרישו לבניו. שם העמידו האב בדיין, והתחייב לשלם לו את הקנס, אלא שלא הספיק לגבות ממנו את הממון עד שמת, הרי הוא ממון שיכול האב להזריש לבניו, ואני נחשב לעניין זה לקנס, שאינו מוריישו לבניו, ולכן הוא של האחין, ולא שלה.

איתיביה אביי לרבה קושיה נוספת: ממשנתינו, שניינו בה: רבי שמעון אומר: אם לא הספיקה לגבות עד שמת האב — הרי חן של עצמה.

ומדייק אביי: ואוי אמרת שלאחר העמדה בדיין ממון הוילו לרבי שמעון להזרישו לבניו. אם כן, ככלא הספיקה לגבות את הממון עד שמת האב, מדוע אמר רבי שמעון שהרי הוא לעצמיה? אמאי? הרי ממון דאחין בעי מיהוין!⁽¹⁸⁾

הם, שאין חיבין עליהם קרבן שבועה. ובאמת המשנה قولת, דברי רבי שמעון היא.

ואני מתרץ לך, משום ששינוי דחיקי תירוצים דחוקים לא משנין לך, אני מתרץ לך.

ותירוץ זה דחוק הוא! דאם אתרץ לך כי אמרת לי: אם כן, שככל המשנה לדברי רבי שמעון היא, הרי לך יש לשנות את המשנה, באחת משתי האפשרויות:

או ליתני ברישא של המשנה: רבי שמעון אומר: אין לי אלא דברים שחביבים עליהם קרון בלבד.

או ליתני בסיפא, אחרי סיום דבריו של התנא — דברי רבי שמעוני!

אך לא ניתן לשנות באמצעות המשנה, בתוך דבריו של רבי שמעון: רבי שמעון אומר!

אללא, בהכרח, שהמשנה قولת מדברת בשעמד כבר בדיין.

ורישא דקתני שחביב — דברי רבנן הם, בסיפא — דברי רבי שמעון.

ומודינא לך לעניין קרבן שבועה, שאם עמד האונס והמפתחה בדיין, והתחייב לשלם, בכל

18. תמהו התוס', וכי רבה לא ידע את המשנה? ותירוץ ר"י ברבי אברהם, דרביה אמר דמן דמן הוילו להזרישו לבניו, היינו כשאין הבית קיימת. אבל מתני' איירי כשהabitת קיימת, דאו אין ראי להזרישו לבניו כל זמן שלא בא לידי, משום

לומר לו: אתה נתנו לי, או הפקדתו אצלך, או מכרתתו לי, لكن על כורך צרך להעמיד כشعמד בדיין. מה שאין כן בהחיה דלעיל, שתובעו: אתה אנסת או פיתית את ביתך! הרי שור שחותט לפניה, ולכן יכול לתבעו אף לפני העמדה בדיין. מהר"ם.